

Vzpomínky F. R. Čecha - o Strakoňákovi V. Riedlbauchovi, o zpěvu, o psu Nerovi...

Ve fondu ŠK pořád ještě přežívá postarší brožovaná knížka "Z mého života" od Františka Ringo Čecha (1991) a tu samou mám i doma, protože se mi moc líbí. Podobně mám ráda od téhož autora například "Dívčí válku", i když její divadelní verzi jsem kdysi v televizi ani nedokoukala a mnohá jiná vystoupení F. R. Čecha také ne. Jsem střídavá povaha a mám ráda spíše nenápadné programy, což je právě v případě F. R. Čecha dost proměnlivé, a tak někdy se dívám s nadšením (třeba na vysloveně okouzující taneční výstup, který v roce 1970 jakožto mladý štíhlý chlapec předvedl [v "Pánském večírku"](#) Šimka a Grossmanna), někdy se nechám odradit, ale beru to tak, že záleží na konkrétním publiku, jakému je to které představení určeno. A hlavně, nemůžu to všechno nijak posuzovat, protože se dívám na televizi jen zřídka a viděla jsem toho tedy minimum.

Ale zpátky ke vzpomínkám "Z mého života", na které jsem si vzpomněla při příležitosti úmrtí pana Václava Riedlbaucha (1. 4. 1947 - 3. 11. 2017), bývalého ministra kultury. O něm se totiž v knížce mluví. Neříká se tam, že vyrůstal ve Strakonících, že se věnoval pedagogice a že byl šéfem opery Národního divadla, ale je tam zaznamenáno, jak se s F. R. Čechem přátelil v době studia na konzervatoři. Jak vždycky všechno uměl, druhým napovídal a všelijak jim pomáhal. F. R. Čech, pravda, tu pomoc potřeboval, protože odbýval povinné studium klavíru, věnoval se pořádně jen bicím nástrojům a byl v nebezpečí, že neudělá zkoušku. Jeho příprava vypadala takhle: *"... Vašek Riedlbauch a Rudla výborný mi pomáhali, seč mohli. Seděli trpělivě vedle mě a mačkali mi prsty na klávesy. Časem jsem dokázal obě ruce tak uvolnit, že jsem mohl takto obstojně hrát i složitější věci..."* Zkouška pak dopadla dobře jen díky dobrotě paní profesorky Mikelkové, která se nechala ošálit vymyšleným dojemným příběhem ze života a svému žákovi nadřžovala.

Ten toho upřímně litoval, že ji šidil, ale měl příliš slabou vůli na nápravu a v knížce to na sebe přiznal. Neskrýval ani jiné svoje přehmaty a omyly - například to, jak se mu nepodařilo dobře vychovat štěně dobrmana Nera. Měl to ztížené tím, že jeho kolegyně v divadle, Helena Růžičková, psa milovala a rozmazlovala ho. A tak byl Nero, proti vůli svého pána, často bez náhubku, zvykl si kousat lidi a musel být nakonec dán někomu, kdo měl naději ho zvládnout. Jenže se nepovedlo ani to, pes putoval dál a pak ještě dál... Kapitola končí velmi smutně: *"Je to už tři roky, co jsme se rozešli - a jestli žiješ, tak mám ještě deset let nadějí, že tě uvidím. Náhodou. Psí odborníci tvrdí, že bys mě už nepoznal, ale já tomu nevěřím. Poznal bys mě a rafnul! A právem! Za to, co jsem provedl! První dobrman na světě, který rafnul svého pána! Nezlobil bych se, protože bych věděl, že i ten trest je ze psí lásky. Neroušku..., můžeš mi odpustit?"*

Jinak je ale celá knížka plná humoru a nejvíc se mi líbí příhoda z vojny - o tom, jak velitel roty chtěl naučit své podřízené zpívat vojenskou písničku. Honil je při tom po kasárenském dvoře a k překvapení všech, zejména hudebně vzdělaného F. R. Čecha, z nich touhle násilnou metodou opravdu vynutil, co chtěl. I ti, kdo neměli hudební sluch, začali nakonec ze zoufalství čistě intonovat!

Abych nezapomněla - krásné jsou i ilustrace Vladimíra Jiránka. Škoda, že už je tahle knížka skoro zapomenutá. Že ji mám ráda, i když byla při svém vzniku určena lidem tak asi o dvacet let starším, naznačuje, že se na mě hodí jeden z kreslených vtípů v ní obsažených: psychiatr říká svému pacientovi: *"To se pak nedivte, že máte problémy, když nepatříte k žádný generaci..."*

Alena Hrdličková